

РЕШЕНИЕ

№ 2068

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **770** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ – С./, срещу Решение № 20259034 от 24.11.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 121-ви с-в, постановено по н.а.х.д. № 10323/2020 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006782/22.07.2020 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма], [населено място], е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

С жалбата се навеждат оплаквания за неправилност на атакуваното решение поради противоречието му с материалния закон и постановяването му при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Излагат се твърдения, че при правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до необосновани и неправилни правни изводи. Моли за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъде изцяло потвърдено процесното НП.

По делото жалбоподателят се представлява от юрисконсулт, който поддържа жалбата по изложени в нея доводи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание. Оспорва жалбата чрез

депозирани писмени отговор от процесуален представител. Излага аргументи в смисъл, че правоотношението между дружеството и лицето Д. И. няма характерните белези на трудово такова, а от ангажираните писмени доказателства се установява безспорно, че то е уговорено между страните и се е развило като договор за изработка по смисъла на ЗЗД. Поради това поддържа, че не е извършено вмененото му нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ. Претендира присъждане на разноски за платено адвокатско възнаграждение, за което представя договор за правна защита и съдействие от 17.02.2021 г.

Прокурорът от СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на тях е приел за установено, че на 17.04.2020 г. при преминаване на контролно-пропускателен пункт „Е.“ при първокласен път №1 (км 232 + 278), обл. С., лицето Д. Л. И. попълнил декларация, че живее в [населено място], област Е. П., а местоработата му се намира в [населено място],[жк], като работи за [фирма], с посочен телефонен номер за връзка с управителя. При извършена проверка от служители на МВР било установено, че по отношение на И. няма сключен трудов договор с посоченото дружество, и процесната декларация била изпратена по компетентност на РП – Е. П. за произнасяне по престъпление по чл. 355 ал. 2 вр. ал. 1 НК. С Постановление от 29.04.2020 г. наказателното производство било прекратено поради липса на извършено престъпление и материалите били изпратени на ДИТ - С. за преценка дали е извършено нарушение на трудовото законодателство.

Контролните органи на ДИТ – С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в периода от 11.05.2020 г. до 15.05.2020 г. на [фирма], като взели предвид и предоставените им писмени доказателства по пр. пр. № 343/2020 г. по описа на Районна прокуратура – Е. П.. Въз основа на справка в ИС на ИА „ГИТ“ „Регистър на уведомленията за трудови договори“ установили, че липсва сключен трудов договор между И. и посоченото дружество. Взели предвид писмените доказателства от досъдебното производство – протоколи за разпит на Д. И. и на Х. И., както и допълнително представен на 15.05.2020 г. в ДИТ – С. Граждански договор №1 за извършване на работа чрез личен труд, сключен на 14.03.2020 г. между [фирма] като възложител и Д. И. като изпълнител. Приели, че тези отношения е следвало да бъдат уредени като трудови чрез сключване на писмен трудов договор на основание чл. 62, ал. 1 от КТ, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. За това на дружеството е съставен АУАН с посочената правна квалификация на нарушението, въз основа на който е издадено процесното НП, което е отменено от районния съд.

Първоинстанционният съд е приел, че видно от представените доказателства, правоотношенията между посочените страни не са трудови, а гражданскоправни, тъй като нямат характерните за трудови такива елементи като работно време, многократно престиране на работа на определено място, заемане на определена длъжност с определени трудови задължения и уговорено трудово възнаграждение. С тези мотиви

съдът е приел, че деянието не е съставомерно и неправилно е ангажирана отговорността на дружеството.

Така постановеното решение е правилно и напълно се споделят изложените в него мотиви.

Съгласно чл. 62, ал. 1, вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения със сключване на трудов договор в писмена форма.

По делото не се спори по фактите, спорният въпрос е как следва да бъдат квалифицирани отношенията между [фирма] и Д. И. - облигационни ли са те, както твърди ответника, или са трудови, както е приел административнонаказващият орган. Трудовият договор има за предмет прстирането на работна сила от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, като се извършват повтарящи се действия, включени в трудовата функция, а при гражданския /облигационен/ договор се дължи конкретен трудов резултат. От това произтичат и другите разлики между същите: при трудовото правоотношение мястото на полагане на труд е част от съществените елементи на договора и не може да бъде едностранно променяно, работникът е в дисциплинарна зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно място, работно време и т.н. При договора за изработка по Закон за задълженията и договорите изпълнителят дължи само „изработването на нещо”, на уговорения резултат, и е независим стопански и оперативен самостоятелен при изпълнението, като обикновено изпълнява поръчката в свой обект и със собствени оръдия на труда. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правнорегламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на работата, по принцип еднократно.

При анализа на събраните доказателства съдът намира, че по своя характер и белези отношенията между Д. И. и [фирма] са облигационни, а не трудови. По делото е представен Граждански договор № 1 от 14.03.2020 г., сключен между същите страни, с който е уговорено извършването на определена работа – извършване на бояджийски дейности, лепене на теракот и фаянс, зареждане на санитарен възел в обект, собственост на дружеството, находящ се в [населено място], като е определено възнаграждение в абсолютен размер, платимо при изпълнение на предмета на договора. Макар в показанията на И. и И., видно от протоколите за разпит, приложени по делото, да се заявява, че не са сключили писмен договор, а имат устна уговорка, съдържанието на правоотношението, както е описано от тях, съответства на уговореното с договора. С оглед на описаните по-горе разлики между трудовото и облигационното правоотношение, в случая се установява, че за извършения резултат се дължи еднократно възнаграждение, а не периодично платимо такова за многократно прстирана работна сила. Дължимостта на възнаграждението е обвързана с приемане на резултата от възложителя без забележки, съгласно чл. 266, във вр. с чл. 264 от Закон за задълженията и договорите, каквато зависимост няма при трудовото правоотношение. В случая се установява, видно от протокол от 30.05.2020 г. за приемане на работата, че е прстиран уговореният резултат и с това се прекратява и самото правоотношение между страните съгласно уговореното в чл. 10, ал. 1, т. 1 от гражданския договор. На следващо място, от свидетелските показания на двете лица

се установява, че след възлагане на работата изпълнителят е имал самостоятелност относно организацията на работата, времето за работа, почивки. Не се установява най-същественят белег на трудовото правоотношение, а именно многократното изпълнение на действия, които попадат в трудовата функция. И. е нает за извършване на една конкретна работа, с изпълнението на която отношенията между страните са прекратени. Както правилно е посочил районният съд, индиция за това, че И. не полага труд за ответното дружество по трудово правоотношение, е и обстоятелството, че в саморъчно попълнена от него декларация е посочил за месторабота не седалището на дружеството, а мястото, където е следвало да изработи уговорения резултат - различни СМР.

Накрая следва да бъде посочено, че съгласно Заповед № РД-01-143/20.03.2020 г. на министъра на здравеопазването през КПП се пропуска преминаване на лица в случаи на неотложност, породени от изчерпателно описани обстоятелства, сред които е „полагане на труд в населеното място“, като, видно от общата формулировка, това включва и полагане на труд по облигационно правоотношение. Обратното би противоречало на житейската и правна логика. Поради изложеното правилно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че в случая не е извършено вмененото на дружеството нарушение на трудовото законодателство – конкретно на чл. 62, ал. 1, вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, и правилно е стигнал до извод за незаконосъобразност на НП. Като е отменил последното, е постановил правилен акт, който не страда от заявените с жалбата пороци и следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се следват разноски за адвокатско възнаграждение въз основа на заявена своевременно претенция и представени доказателства за реалното му заплащане.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20259034 от 24.11.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 121-ви с-в, постановено по н.а.х.д. № 10323/2020 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.